

Engellilere müjde var mı?

Nur Hanım: “Risale-i Nur’da engellilere umut kaynağı olacak müjdeler var mıdır?”

ÖNCELİKLE ZOR OLSA DA, SABIR!

Engellilere veya yardım eden yakınlarına, sabretmeleri ve Allah’a sitem etmemeleri, Allah’a küsmemeleri şartıyla, elbette büyük müjdeler vardır. Hastalıkların, doğuştan getirilen sakatlıkların, sonradan meydana gelen özürlerin ve muhtelif yaratılış eksikliklerinin görünen acı ve ızdıraplı yüzüne bakıp hüznememeli, dünyaya kusurlu geldiğine pişmanlık göstermemeli; perde arkasındaki büyük mükâfat cihetine, eşsiz güzelliğine ve Allah’ın rızasını kazanmaya elverişli yüzüne bakıp sabretmelidir.

Bediüzzaman Hazretlerinin yaklaşımları çerçevesinde meseleyi ele alacak olursak:

1- Cenâb-ı Hak insana giydirdiği vücut elbisesini san’atına mazhar ediyor. İnsanı bir model yapmış; o vücut elbisesini o model üstünde kesiyor, biçiyor, değiştiriyor, muhtelif isimlerinin cilvelerini gösteriyor. Şâfi ismi hastalıkları istediği gibi, Rezzak ismi de açlığı ve susuzluğu gerektiriyor. Ve hâkezâ... Mülk sahibi Allah’tır. Mülkünde dilediği gibi tasarruf etmeye elbette hakkı vardır.

BU DÜNYA BİR İMTİHAN YURDUDUR

2- Hayat musîbetlerle ve hastalıklarla arınır, olgunlaşır, kuvvet bulur, yükselir, netice verir, mükemmele ulaşır ve hayatî vazifesini yapar. İstirahat içinde monoton, tekdüze ve hastalısız bir hayat, mutlak hayır olan vücuttan ziyade, mutlak şer olan yokluğa daha yakındır ve yokluğa bakar.

3- Bu dünya bir imtihan meydanı ve bir hizmet yurdudur. Lezzet, ücret ve mükâfat yeri değildir. Madem hizmet yurdudur ve ibadet mahallidir. Hastalıklar, sakatlıklar ve musîbetler, engel ve özür durumları, dinî olmamak ve sabretmek şartıyla, o hizmete ve o ibadete çok uygun düşüyor ve kuvvet veriyor. Ve her bir saati, bir gün ibadet hükmüne getirdiğinden, şikâyet değil, bilâkis şükretmek gerektir.

MUSİBETLER SABREDİLİRSE “RİYASIZ İBADETTİRLER”

Saîd Nursî Hazretleri ibadeti iki kısma ayırıyor:

1- Müsbet ibadet. Bu kısım, bildiğimiz namaz, oruç, zekât ve hac gibi irademize bağlı olarak yaptığımız ve yapılması Cenâb-ı Hak tarafından emredilen ibadetlerdir.

2- Menfî ibadet. Bu kısım ibadet, hastalıklar, sakatlıklar, özürler, musîbetler ve âfetler gibi insanın iradesi dışında gelip, insana Allah'ın aciz ve zayıf bir kulu olduğunu tam bildiren tecellilerdir. Bu yol ile musîbete uğrayan, sakat kalan, hasta olan ve sıkıntı çeken kul zayıf olduğunu, aciz olduğunu tam hisseder, Rabb-i Rahîm'ine tam yönelir, tam ve riyasız sığınır. Yalnız ve halisane O'nu düşünür, yalnız O'na döner, yalnız O'ndan yardım ister, yalnız O'ndan medet bekler, yalnız O'na yalvarır. Böylece halisane ve masumane bir ibadet dairesi içine girer. Allah'ın kulu olduğunu, Allah'ın yardımını, merhameti ve inayeti olmasa bir hiç olduğunu tam hisseder. Bu tür ibadete riyâ girmesine imkân yoktur. Onun için halistir.

Musîbete uğrayan, hasta olan, engelli doğan veya engelli kalan kişi eğer sabretse, musîbetin mükâfâtını düşünse, şükretse, o zaman her bir saati bir gün ibâdet hükmüne geçer. Kısacık ömrü uzun bir ömür olur. Hatta öyle hastalar, özürlüler, engelliler ve musîbetzedeler var ki, bir dakikası bir gün ibadet hükmüne geçmektedir.

ENGELLİLİK BİR SEVAP MAKİNESİ HÜKMÜNDEDİR

Bedüzzaman'a göre, Cenâb-ı Hak hadsiz kudretini ve sonsuz rahmetini göstermek için insanı hadsiz derece âciz ve sonsuz derece fakir yaratmıştır. Hem isimlerinin hadsiz nakışlarını göstermek için insanı hadsiz elemlere ve lezzetlere mazhar kılmıştır. Nitekim insanın mahiyetinde yüzlerce duygu ve lâtife vardır ki, her birisinin elemi ayrı, lezzeti ayrı, vazifesi ayrı, mükâfatı ayrıdır. Âdeta büyük insan olan kâinatta tecelli eden bütün isimlerin, küçük kâinat olan insanda da cilveleri vardır. Sıhhatte ve afiyette olmak, lezzetleri hissetmek, güzel tatları tatmak ve mutlu olmak gibi nimetler nasıl şükür gerektirir ve şükür dedirtir, o vücut makinesini çok cihetlerle vazifesine sevk eder, insan da bir şükür fabrikası gibi olursa; musîbetler, hastalıklar, özürler, engeller, sıkıntılar, dertler, elemler ve muhtelif arızalar da o vücut makinesinin diğer çarklarını harekete getirir, heyecan verir. İnsanın mahiyetine konulmuş olan acz, zaaf ve fakr madenini işletir.

Böylece insan yalnız bir dil ile değil, her bir azanın dili ile Allah'a sığınır, duâ eder, Allah'tan ister ve Allah'a niyaz eder. Güya insan o arızalar dili ile ayrı ayrı binler kalem hükmünde hareketli bir kalem olur. Hayat sayfasında misal âlemine giden levhalarda hayatının şükürlerini, zikirlerini ve tesbihlerini durmadan yazar. Allah'ın isimlerini böylece ilân eder, Allah'ın isimlerinin manzum bir kasidesi hükmüne girer, fitrat ve yaratılış vazifesini tam yapar.¹

Demek sabretmek, Őkretmek ve isyan etmemek Şartıyla, insanın engel ve 6z6r durumu insana l6tfedilmiŐ tam bir sevap makinesi h6km6ndedir.

Dipnot:

1- Lem'alar, s. 16-19.